

LAIVAS

No. 21. Metai XII

Gegužės-May 21, 1932

LTSR valst.
respublikinė
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

ŠVENČIAUSIOS TREJYBĖS ŠVENTĖ.

L e k c i j a .

ROM. 11, 33—36

O, Dievo turtų, išminties ir žinojimo gilybe, kaip nesuprantami jo teismai ir nesusekami jo keliai! Nes kas pažino Viešpaties mintį? arba kas buvo jo patarėjas? Arba kas davė jam pirmas, kad tam būtų atsilyginta. Nes iš jo, per jį ir jame yra visa; jam garbė per amžius! Amen.

E v a n g e l i j a .

MATO 28, 18—20

ANUO metų tarė Jėzus savo mokytiniam: Man duota visa valdžia danguje ir žemėje. Eikite tat ir mokykite visas tautas, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus, ir šventosios Dvasios, ir mokydami juos laikyti visa, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigai.

DIEVO KUNO ŠVENTĖ.

L e k c i j a .

1 KOR. 11, 23—29

BROLIAI: aš ėmiau iš Viešpaties, ką ir jums padaviau, kad Viešpats Jėzus tą naktį, kurioje buvo išduotas, ėmė duoną ir dėkodamas laužė ir tarė: Imkite ir valgykite; tai yra mano kūnas, kurs bus už jus išduotas; tai darykite man atsiminti! Taippat ir taurę po vakarienės tardamas: Ta taurė yra naujoji sandora mano kraujuje; tai darykite, kiek kartų gersite, man atsiminti! Nes kiek kartų jūs valgysite tą duoną ir gersite tą taurę, jūs skelbsite Viešpaties mirtį, iki jis ateis. Taigi, kas nors valgo tą duoną ir geria Viešpaties taurę nevertai, tas bus kaltas Viešpaties kūnu ir krauju. Todėl teištiria žmogus pats save ir taip tevalgo tos duonos ir

E v a n g e l i j a

JONO 6, 56—59

ANUO metų tarė Jėzus žydų minioms: Mano kūnas tikrai yra valgis, ir mano kraujaš tikrai yra gėrimas. Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas pasilieka manyje ir aš jame. Kaip mane siuntė gyvasis Tėvas ir aš esu gyvas per Tėvą, taip ir tas, kurs mane valgo, bus gyvas per mane. Tai yra duona, kuri nužengė iš dangaus. Su ja bus ne kaip su mana, kurios jūsų tėvai valgė ir mirė. Kas šitą duoną valgo, bus gyvas per amžius.

tegeria iš tos taurės. Nes kas valgo ir geria nevertai, tas valgo ir geria sau teismą, neatskirdamas Viešpaties kūno.

Šv. Trejybē

Nors visos maldos, visos giesmēs, visos apeigos, visos šventēs yra švenč. Trejybės garbei, vienok Bažnyčia paskyrē ypatingā diena — pirmāji Sekmadienī po Sekminių. Iki X amžiaus tam tikros šventēs nebuvo ir nereikėjo. Bet atsiradus klaidatikiams, manikėjams ir naujiesiems arijonomams, šv. Tēvas Jonas XXII paliepē švesti Trejybės Paslaptī po visas bažnyčias. Kunigai paaiškina žmonēms tā diena tikrā katalikų mokslā tame dalyke. Pasako, jog “Trys yra, kurie duoda liudijimą danguje: Tēvas, Žodis ir šv. Dvasia: ir tie trys vienas yra” (I Joan. V. 7.). Apie švenč. Trejybē šv. Atanasas sako:

“Kas nors nori būti išganytas, reikia visupirma, kad turētų katalikų tikėjimo.

Kurį jei kas neužlaikys visā ir nepagadintā, (tas) be abejonēs amžinai prapuls.

O katalikų tikėjimas yra šis: idant garbintumēm vienā Dievā Trejybėje, o Trejybē vienybėje.

Nei maišydami asmenų, nei atskirdami esybės.

Nes kitas yra Tēvo asmuo, kitas Sūnaus, kitas šv. Dvasios.

Bet Tēvo, ir Sūnaus, ir Dvasios šv. yra viena dievystē, lygi garbē, bendrai amžina galybē.

Koks Tēvas, toks Sūnus, tokia šv. Dvasia.

Nesutvertas Tēvas, begalinis Sūnus, begalinē šv. Dvasia.

Amžinas Tēvas, amžinas Sūnus, amžina šv. Dvasia.

O vienok ne trys amžini, bet vienas amžinas.

Kaipos ne trys nesutverti, nei trys begaliniai, bet vienas nesutvertas, ir vienas begalinis.

Taipogi visagalis Tēvas, visagalis Sūnus, visagalinti šv. Dvasia.

O vienok ne trys visagaliai; bet vie-

nas visagalis.

Taip Dievas Tēvas, Dievas Sūnus, Dievas šv. Dvasia.

O vienok ne trys Dievai, bet vienas yra Dievas.

Taip Viešpats Tēvas, Viešpats Sūnus, Viešpats šv. Dvasia.

O vienok ne trys Viešpačiai, bet vienas yra Viešpats.

Nes kaipo pagal krikščioniškos teisybės turime išpažinti kiekvienā asmenį po vien vienam Dievu ir Viešpačiu, taipogi pagal katalikų religijos negalime pasakyti, jog yra trys Dievai, ar trys Viešpačiai.

Tēvas nėra nei keno padarytas, nei keno sutvertas, nei pagimdytas.

Sūnus yra tik iš vieno Tēvo, ne sutvertas, bet gimdytas.

Šv. Dvasia yra iš Tēvo ir Sūnaus: ne sutverta, ne gimdyta, bet kilusi.

Taigi vienas (yra) Tēvas, ne trys tėvai; vienas (yra) Sūnus, ne trys sūnūs; viena (yra) šv. Dvasia, ne trys šv. dvasios.

Ir šitoje Trejybėje nieko nėra nei pirmesnio, nei paskesnio, nieko didesnio, nei mažesnio, bet visi trys asmenys yra bendrai amžini ir lygūs.

Taip jog visame, kaip aukščiau buvo pasakyta, reikia garbinti ir vienybē Trejybėje ir Trejybē vienybėje.

Užtat kas nori būti išganytas, taip teišmano apie Trejybę. (Symbolum s. Athanasii).

Reikia prisipažinti, jog silpnas žmogaus protas nepasieks niekuomet Trejybės Paslapties. Galvos, kaip šv. Augustinas, visā amžiu, pasęs begalvodamas ir nieko neišgalvos.

Garbē Tėvui, ir Sūnui, ir šventajai Dvasiai.

Kaip buvo pradžioje, ir dabar ir visados, ir per amžius. Amen.

Šv. Marijos Santykiai su ŠŠ. Trejybe

Tapdama DIEVO Motina, Švenčiausioji Marija, taip sakant, susigiminiavo su visais Švenčiausios Trejybės Asmenimis. Per savo motinystę Ji taip ankštai susivienijo su Švenčiausiaja Trejybe, kaip kad nė vienas kitas koksai sutvėrimas.

Visų pirma, galima sakyti, jog, pagimdyma DIEVA Žodį, Ji suėjo tam tikron giminytėn su DIEVU Tėvu taja prasme, kad Ji savo skaisčiausioje yscioje buvo pradėjusi ir pagimdžiusi pasauliui tą patį Sūnų, kurį DIEVAS Tėvas prieš amžius buvo pagimdęs iš savo esmės (substancijos).

Taigi, DIEVAS Sūnus tuo pačiu sykiu, kad ir ktonišku žvilgsniu, yra ir Švenčiausios Marijos Sūnus: kaip kad DIEVAS Sūnus iš atžvilgio į savo dieviškąją įgimtį buvo pagimdytas iš DIEVO Tėvo esmės (substancijos), taip lygiai, iš atžvilgio į savo žmogiškąją prigimtį, Jis buvo sudarytas iš savo Motinos kūno ir kraujo.

Negana to. Tam tikra prasme nuo Švenčiausios Marijos parėjo tas, kad DIEVAS Tėvas įgijo viršenybės ant savo Sūnaus, kadangi DIEVAS Sūnus, būdamas DIEVAS yra lygus DIEVUI Tėvui, tačiau, būdamas ir žmogus yra po DIEVO Tėvo valdžia. Iš šito seka, jog, taip tariant, Marijos dėka DIEVAS Sūnus, patšai būdamas DIEVAS, galėjo pasakyti apie save, jog Jis buvo gavęs iš savo Tėvo paliepinimą mirti už mūsų nuodėmes, kaip tai skaitome šv. Jono Evangelijoje (X. 17-18): "Todėl Tėvas mane myli, kad aš gulda savo gyvybę, kad vėl ją imčiau. Niekas negali atimti jos iš manęs, bet aš ją guldau pats savaime. Aš turiu galios ją guldyti ir turiu galios vėl ją imti. Tokį įsakymą aš esu gavęs iš savo Tėvo."

Galima sakyti, jog DIEVO Įsikūnijimo paslapties įvykimas parėjo nuo Šven-

čiausios Marijos sutikimo būti DIEVO Motina, kadangi DIEVAS, apreikšdamas Jai, jog Ji yra Jojo išrinkta per DIEVO Tėvo valią. Ji sutiko ir tam tikru žvilgsniu tapo lyg kad ligi DIEVUI Tėvui, kadangi Dievas Tėvas yra Tėvas DIEVUI Sūnui, gi Švenčiausioji Marija yra tikra Motina tam pačiam DIEVUI Sūnui!

Jei tad Švė. Marijos santykiai su DIEVU Tėvu yra taip glaudūs, tai jau ką ir besakyti apie Josios artimybę su DIEVU Sūnumi! Gi ar ne per Ją šitan pasaulin pasirodė Žodis, apsiaustas mūsų žmogaus prigimtimi? Gi ar tai ne iš Jos tyriausiojo kūno buvo sudarytas DIEVO-Žmogaus kūnas?! Jei tad JĖZUS KRISTUS savo žmogiškoje prigimtyje yra suvienijęs visą sutvėrimų tobulumą ir šiuo būdu savo Asmenyje galėjo jį paaukoti savo dangiškajam Tėvui, tai tam tikroje prasmėje galima tvirtinti, jog šitą tobulumą Jis yra gavęs iš savo Motinos, kurios yscioje Jis yra gavęs savo žmogiškąją prigimtį.

Sunku sau ir įsivaizdinti, kaip meilūs, artimi ir galingi buvo tie ryšiai, kurie jungė Švenčiausiają Mariją Motiną su Jos meiliausiu Sūnumi! Koksai nuoširdus susinešimas tarp JĖZAUS ir Marijos! Gi JĖZUS tai geriausias Sūnus, gi Marija tai geriausioji Motina! Kaip kad tikrai geras sūnus pilnai atveria visą savo širdį motinai, o motina visuomi kuomi stengiasi patenkinti savo mylimąjį sūnų, taip lygiai, tik begalo didesniame laipsny, Jojo širdis buvo atvira savo dangiškajai Motinai, o ši iš savo pusės per visą savo žemiškąją gyvenimą stengėsi derinti savo mintis, žodžius ir darbus pagal Išganytojo darbus ir norą.

Ypač mūsų atpirkimo darbe kuo gyviausiai apsireiškia ryšių kietumas tarp DIEVO Sūnaus ir Jojo Motinos. Iš pat pirmų pradėjimo pradžių savo yscioje iki

griaudingiausias Kalvarijos mirties valandos šita DIEVO Motina atliko kuo pilniausiai savo pareigas kaip bendradarbė atpirkime, be paliovos aukodama DIEVUI Tėvui savo numylėtąjį Sūnų kaip atlyginimo atnašą ant savo širdies altoriaus!

Šio viso dėlei galima suprasti, kodėl katalikai, išreikšdami pagarbos ir meilės jausmus DIEVUI-Žmogui, visados turi omenyje Švenčiausiąją Mariją. Kiekvienas katalikas vargo prispaustas, šaukdamas Išganytojo pagalbos prie vardo "JÉZAU" tučtuojau prideda ir: "Marija" ir pagaliau "šv. Juozapai!"

Pagaliau, nuoširdūs ir glaudūs yra Švenčiausios Marijos santykiai su Šventąja Dvasia, kaip jau ką tik buvome kalbėję: "Skaisčiausioji Motina" straipsnyje.

Tame pačiame akimirksnyje, kai Švenčiausioji Marija sutiko būti Atpirkėjo Motina, Ji tapo ir Šventosios Dvasios Sužieduotinė. Nuo tos valandos Ji jau nebepricklauso sau, bet savo dangiškajam Sužieduotiniui.

Josios visos mintys ir darbai buvo sutaikinti su savo Sužieduotinio valia. Gi iš savo pusės ir Šventoji Dvasia nė vienam akimirksniui nesiliovė, rodydama Jai savo dangiškąją meilę ir apdovanodama Ją begalinėmis savo malonėmis taip, kad Ji galėjo pasakyti apie savo Sužieduotinę Giesmių Giesmės žodžiais: "Kaip kad lelija tarp erškėčių, taip mano Sužieduotinė tarp moterų."

Taigi, iš viso virš pasakyto mes lengvai galime suprasti, kaip be galo glaudūs ryšiai jungė Švenčiausiąją Mariją, jai dar čia gyvenant ant žemės, su Švenčiausiąja Trejybe. Kągi ir besakyti, kokie ryšiai Ją riša su visais Švenčiausios Trejybės Asmenimis, kai Ji yra jau paimta dangun ir apvainikuota skaisčiausiu garbės vainiku?! Šito joks žmogaus liežuvis negali išpapasakoti, nei žmogaus protas negali apgalvoti!

Taigi, nėra ko stebėtis, jei katalikiškasis pasaulis iš pat savo gyvavimo pradžią nesiliauna Ją gerbęs ir glaudęs prie Jos savo sielos ir kūno reikalais. Katalikai Jos ne dievina, kaip kad kai kurie Bažnyčios priešai tvirtina. Ne! mes pripažįstame, jog Ji yra žmogus, pagal prigimtį lygus mums, tačiau, suprantame, jog Ji mus be galo praviršija, būdama DIEVO Tėvo išrinktoji savo Sūnui Motina, būdama DIEVO-Žmogaus Motina ir DIEVO Šventosios Dvasios Sužieduotinė! Mes gerai suprantame, kiek šitokios DIEVO Motinos užtarymas ir tarpininkavimas yra mums visiems naudingas, o ypač mums nusidėjėliams! Kaip mes valdovo akivaizdoje nesidrovime atiduoti garbės jojo motinai, šiuomi nė kiek nemažindami savo pagarbos jam, taip juo labiau drąsiai, Visuresančiam girdint, keliamo savo balsus į dangų, kreipdamies į tą, kurią pati Švenčiausioji Trejybė stebėjosi: "Į ką aš galiu tave prilyginti, o dukte?"

Mes Ją garbiname, ir į Ją šaukiame; o kad Jai ir DIEVUI yra meilios mūsų maldos, tai gali nematyti tik tai tasai, kuršai yra žabalas dvasiškai, arba tyčia užsimerkia ir nenori matyti, lyg kad piktoji dvasia, kuri gerai pažįsta DIEVĄ, bet iš keršto ir puikybės kovoja, grieždama dantimis prieš Visagalį, ir žūsta...!

ROMA. — Tikėjimo Platinimo draugijai pranešta, kad kinų sukilėlių prieš japonus vadas, gen. Ma Čan-šan, žiemį Mandžiūrijoj pradėjo pulti katalikus.

Gen. Ma nuskyrė didelę kontribuciją apaštališkam Čengtū vikarijatui. Vikarijatas neturi kontribucijai fondų. Tad gen. Ma pasiuntė kareivius, kad jie suimtu apaštališką vikarą vyskupą J. Rouchouse'ą ir jo pagelbininką kun. Coudere'ą.

Vyskupas suspėjo pasislėpti, o jo pagelbininką kareiviai suėmė ir nusprendė patraukti kinų sukilėlių karo teisman. Suimtojo likimas nėra žinomas.

Šventoji Elena

Kolčesterio miestas yra protestoniškiausias distriktas visoje Anglijoje. Betgi žymėtiniausia ir garbingiausia vieta duota paminklui Šv. Elenos, kuri savo rankomis laiko Išganytojo kryžių. Kadangi pats miestas yra kalne statytas ir Šv. Elenos paminklas, statytas kalno viršūnėje, tai matomas tolokame atstume. Toje apylinkėje Šventoji gimė, augo ir čia vėliau ištekėjo už garbingojo Romos generolo, kurs buvo pirmojo krikščionių imperatoriaus tėvas.

Baigiantis trečiam šimtmečiui po Kristaus gimimo, kai Romos imperija taip išsiplatino ir apėmė visas tada žinomas pasaulio valstybes, reikėjo turėti du romėnų imperijos imperatorius. Vienas iš jų, vakarinių Romos valstybių imperatorius, vardu Konstancijus, buvo garbingojo gimimo ir gražių dorybių vyras ir narsolis. Jis, dar jaunas, buvo siųstas į Britaniją, anais laikais vadinamą Albioną, ir apsistojo Rytų Anglijos apylinkėse. Savo būklą jis įsteigė ties Kolčesterio miestu. Ir čia Konstancijus susipažino su kunigaikštyte Elena. Jis stebėjosi jos gražumu ir gerėjosi kilniomis jos dorybėmis.

Ir Konstancijus susituokė su Elena ir laimingai gyveno. Kai jiems gimė sūnus, kurį praminė Konstantino vardu, tai Konstancijus tapo paskirtas vakarinių Romos valstybių imperatorium. Jį įpareigojo Maksimus, vyriausias Romos imperatorius, kurs buvo pagarsėjęs savo žiaurumais ir kraugeriškumu. Toji garbė, teikta Elenos vyrui, Konstancijui, neteikė jai džiaugsmo, o tik skaudų smūgį. Mat, Maksimas įsakė Konstancijui atsiskirti nuo savo žmonos Elenos ir vesti Teodorą, Romos tirono giminaite. Konstancijus paklausė Romos imperatoriaus, pašalino Eleną ir vedė Teodorą, prie savęs pasilaidamas savo sūnų Konstantiną.

Netrukus Maksimus mirė. Dioklecijonas, užėmęs jo sostą, siuntė Konstancijui įsakymą pristatyti savo sūnų pas jį gyventi Romoje. Tuo būdu Dioklecijonas manė sau jei Konstancijus nusikalstų, tai galėtų nužudyti mylimą jo sūnų.

Konstancijus atvyko į Romą ir paliko savo sūnų Dioklecijono globoje. Netrukus Dioklecijonas mirė ir jo sostą užėmė Galerijus. Tada Konstantinas maldaavo, kad galėtų grįšti pas tėvą. Betgi naujas imperatorius nesutiko ir dar jam pavydėjo, kad Konstantinas buvo visų mėgiamas ir mylimas. Dėl to Galerijus dažnai siuntinėdavo Konstantiną pavojingon kelionėn atlikti kokį nors slaptą uždavinį, manydamas, kad kelionėje jį ištiks kokia nelaimė arba bus nužudytas. Tačiau Konstantinas visada grįždavo sveikas ir laimingas. Pagaliau Galerijus susimąstė, kad mažiau pavojaus bus jam pačiam, kai Konstantino nebus rūmuose, ir jis sutiko paliuosuoti, kad grįštų pas savo tėvą, kurs tuomet buvo apsistojęs Yorke. Vos tik Konstantinui atvykus, jo tėvas Konstancijus mirė, ir Konstantinas tuojau tapo pašauktas tapti vakarinių Romos valstybių imperatorium.

Per visą tą laiką Šv. Elena, nors ir slapčiai, bet visgi rūpinosi savo sūnum ir visada būdavo šalia jo. Dabar, kai Konstantinas jau buvo imperatorius ir galėjo viską daryti, iš meilės savo motinai jis priėmė ją pas save ir pagarsino ją imperatoriene Elena.

Tada Galerijus įpareigojo Licinijų padėti jam valdyti Romą. O Konstantinas imperijoje buvo garsus ir jo populiarumas didėjo kas dieną. Galerijus iš pavydo nebežinojo ką daryti ir pagaliau paskelbė Konstantinui karą. Abiejų imperatorių armijos susitiko ties Milvijaus tiltu, dabar vadinamu Ponte Mole, dviejų mailių atstume nuo Romos miesto.

Tuo laiku krikščionys buvo baisiai persekiojami Romos imperijoje. Tik vienas Konstantinas nepersekiavo jų, nes jis buvo doras ir kilnus ir teisingas valdovas; jis negalėjo pakeisti persekiojimų tų, kurie savo tikėjimo kilnumą reiškė teisingu ir šventu gyvenimu. Ir Visagalis Dievas atlygino Konstantinui už jo kilnumą ir herojingą širdį.

Galerijaus armija buvo daug gausingesnė už Konstantino kariuomenę. Betgi Konstantinas neprarado vilties nei drąsos, maldaudamas Visagalio Dievo pagalbos ir atsiduodamas Jo Apvaizdai. Kai jis pabaigė karštas savo maldas, lauke dangus buvo giedrus ir saulė didingai švietė, šildydama ir gaivindama visą pasaulį, tada Konstantinas danguje pamatė kryžių su neapsakoma šviesa, ir jame įskaitė aiškų raštą: "In hoc signo vinces!" — "Tuo ženkle nugalėsi savo priešą!" Konstantinas buvo sužavėtas ir naktį matė regėjimą, kame Išganytojas apsireiškė jam, įsakydamas padaryti kryžiaus ženklą, kokį matė danguje, ir jį panaudoti vėliau karo lauke. Kitą dieną Konstantinas sutriuškino savo priešą kariuomenę. Senatas sumanė įsteigti pergalės arką Romoje Konstantino pagerbimui. Tą pačią arką dar ir šiandien galima matyti tebestovintį toje pačioje vietoje. Po karo laimėjimo Konstantinas priėmė Krikštą ir tapo karštu krikščioniu.

Šv. Elena didžiai apsidžiaugė tokiu įvykiu Konstantino gyvenime. Ir ji pradėjo atvirai vykdyti herojingas krikščionių pratybas ir visi priešai stebėjosi ir turėjo pripažinti, kad Kristaus sekėjai gražiausiai pasižymi kilniomis savo dorybėmis. Elenos gyvenime nebuvo nei vienos dienos praleistos, kad nebūtų klausius Mišių ir davus išmaldos neturtėliams ir vargšams. Bažnyčioje ji dėvėjo prastu drabužiu ir niekada nesikėlė į puikybę, visada būdama didžiai labdariška. Ji pastatė daug gražių bažnyčių Dievo garbei

ir visada rūpinosi, kiek tik buvo jos galioje, plėsti krikščionybę visuose kraštuose.

Konstantinui viešpataujant, įvyko pirmutinė Nicejos Santaryba (325 m.). Sekančiais metais Konstantinas sumanė pastatyti bažnyčią Kalvarijos kalne, Palestinoje. Tuo jis norėjo pagerbti tą vietą, kur Išganytojas buvo nukryžiuotas ir Jo kryžius pakeltas didesniai paniekinimui. Jis norėjo ir troško ypatingu būdu pagerbti tą kryžių, kurs jam pasirodė danguje, kuriuo nugalėjo priešą ir per kurį atsivertė į tikrąjį krikščionių tikėjimą, Toks Konstantino pasiryžimas pripildė Šv. Elenos širdį neapsakomu džiaugsmu. Be to, ir ji pati ilgėjosi matyti tą vietą, kur Išganytojas gyveno, kentėjo ir mirė. Nors ji ir buvo tarp 75 ar 80 metų amžiaus, vis dėlto ji ryžosi su ekspedicija kartu keliauti į Šv. Žemę.

Tikslas, dėl kurio Šv. Elena bendravo kelionėje į Jeruzalį, buvo surasti tikrąjį Išganytojo kryžių.

Kai Šv. Elena pasiekė Jeruzalį, vyskupas ir krikščionys ją pasitiko su didele pagarba. Ir ji pradėjo darbą, ieškoti ir surasti kryžių, ant kurio Išganytojas mirė dėl žmonių išganymo. Galima numanyti, kokių kilnių įspūdžių patyrė Šv. Elena, kai ji vadovavo darbininkams, triūsiantiems beieškant tikrąją vietą Kalvarijos kalne, kur buvo užkastas Išganytojo kryžius. Ji tur būt, keliavo tuo pačiu keliu, kurs yra pramintas Kryžiaus Kelias ir kuris siekia Kalvarijos kalno viršūnę.

Kalvarijos kalno viršūnėje Šv. Elena rado griuvėsius deivės Veneros (Venus) šventyklos, kurią stabmeldžiai ten buvo jai pastatę norėdami paniekinti krikščionių Dievą-Žmogų. Tačiau tuomet stabmeldžiai jau nebegarbino klastingos savo deivės ir šventykla buvo apleista ir palikta sugriovimui. Darbininkai pradėjo darbą, o Šv. Elena prižiūrėjo, kad darbas sėk-

mingai vyktų. Darbininkai, prakaituodami, kasė žemę ir ieškojo šventojo kryžiaus ir viskas rodėsi be pasekmių, tačiau Šv. Elena neprarado vilties ir teikė drąsos darbininkams nenutraukti darbo ir jie kas dieną kasė ir gilinosi į žemę, kad tikrai surastų Išganytojo kryžių.

Tų darbininkų būta ir dievotų, ir jie visi su pasiaukojimu vykdė šventą ir sunkų darbą. Ir netrukus jų kastuvai įsirišė į kažką kieto. Ir po kiek laiko jie pastebėjo prieš save ne vieną, bet tris kryžius. Taigi, jie surado ne tik tą kryžių, ant kurio Išganytojas buvo prikaltas, bet surado ir kitus du kryžius, ant kurių žuvo du latrai, pasmerkti kryžiaus mirtimi drauge su Kristum.

Ir nebuvo didesnio džiaugsmo, koks buvo Šv. Elenos širdy. Bet gi čia stoji didis kėblumas, kurs iš tų trijų kryžių buvo tikrasis kryžius, ant kurio Išganytojas merdėjo ir mirė baisia mirtim? Pasitaikė, kad ten buvo vyskupas Mikarijus, išmintingas ir šventas vyras. Ir jis patarė tuos tris kryžius atnešti pas vieną turtuolę ligonę, kuri merdėjo, o Dievas nurodys, kuris kryžius yra tikrasis. Jis taip ir padarė. Ir vyskupas meldėsi, o ligonė buvo paliečiama kryžiais. Kai ji tapo paliesta tikruoju kryžium, tai staiga pasveiko ir, atsikėlus, su kitais kartu garbino Viešpatį Dievą.

Tikrojo kryžiaus dalį Šv. Elena paliko Jeruzalėje, o kitas dalis pasiuntė savo sūnui Konstantinui. Paskui buvo padalinta į smulkias daleles ir išdalinta, kaip brangi relikvija, įvairioms bažnyčioms po visą pasaulį.

Sakoma, kad viena vinis iš tikrojo kryžiaus buvo dėta į Konstantino karūną, kuri vėliau buvo pagarsėjus, kaip Geležinė karūna; antra vinis buvo įdėta į jo sostą, o trečiąją vinį Šv. Elena ėmė į Adrijatiko jūrą, kuomet buvo pakilus baisi audra jūroje, kai ji plaukė namo iš Šv. Žemės.

Šv. Elena pastatė gražią bažnyčią Kalvarijos kalne, o kitą Alyvų kalne, apdovanodama brangenybėmis ir turtais. Ji taip pat įsteigė vienuolyną Jeruzalėje. Ji reiškė didelę pagarbą tiems asmenims, kurie aukojosi tarnauti Dievui, kad net ji pati ryžosi tarnauti, vadindama save Kristaus tarnaičių tarnaitė.

Ji rūpinosi vargšais ir ligoniais. Ji rūpinosi ir kareiviais ir juos mokė krikščioniškai gyventi, o tais, kurie dar nebuvo krikščionimis, ji rūpinosi, kal jie susipažintų su tikėjimo tiesomis ir būtų pakrikštyti. Ji taip pat rūpinosi vergais ir visais valdiniais, stengdamasi pagerinti jų gyvenimą.

Ji didžiai gerbė šventąjį kryžių. Kitatikiai ir atskalūnai pradėjo daryti priekaištus, kad krikščionys, sekdami imperatorienę garbina vien tik patį medį. Bet gi tuose priekaištuose nebuvo teisybės. Lozomenas, didis ketvirtojo amžiaus mokslininkas rašo apie Šv. Eleną ir kryžiaus garbinimą šiais žodžiais: "Ji (Šv. Elena) grabino ne medį, bet Karalių, Kuris merdėjo ir mirė ant to medžio." To paties laikėsi ir Šv. Ambrozas ir kiti Bažnyčios tėvai.

Tame pasireiškia didis Elenos gyvenimo šventumas. Ji buvo didi šventoji ir Dievą mylinti siela. Kitaip Dievas jai gal nebūtų teikęs tos didingos malonės ir įkvėpimo ieškoti ir rasti tikrąjį Išganytojo kryžių.

Kilnia savo širdim ir nepaprastu labdariškumu Šv. Elena daugelį patraukė prie Dievo. Čia duodame tik vieną pavyzdį. Vieną naktį kelionėje ji apsistojo ties anglių kasykla, kur atsitiko nelaimė ir daug angliakasių buvo sužeista. Naktį, kai visi gardžiai jau miegojo, ji girdėjo vieno nelaimingojo dejavimus, einančius iš sužeistojo lūpų. Ji slaptai išėjo iš savo palapinės, pasiėmė tyro vandens su vaistais ir rado senyvą žmogų, visų apleistą ir gulintį žemėje, vaitojantį ir pra-

šanti bent lašelio vandens. Šv. Elena jį pagirdė ir apiplovė jo antakius ir kaktą, duodama dar vaistų sustiprėjimui; ir nelaimingasis netrukus atsipeikėjo ir užmigo, kad pasilsėtų. Kitą rytmetį, atsigaivinęs, jis papasakojo šitokią istoriją:

— Savo jaunatvėje aš buvau krikščionis, betgi paskui gyvenau nuodėmingai ir nutolau nuo tikėjimo. Tačiau praėjusi naktį aš mačiau mano Viešpaties Motiną, kuri išgelbėjo mane nuo mirties ir pražūtis; dėl to dabar aš darau atgailą, pataisau savo gyvenimą ir susitaikau su Dievu.

Po ilgesnio pasikalbėjimo paaiškėjo, kad nuo mirties jį išgelbėjo Konstantino motina, Šv. Elena. Senyvas nelaimingasis to labiau džiaugėsi, kad Dievas jam siuntė Savo pasiuntinį jį išgelbėti nuo pražūtis. Ir Šv. Elenos dėka nelaimingasis, atgimęs krikščionis, garbindamas Dievą, laimingai atsiskyrė iš šio pasaulio, kad įeiti į amžinąjį palaimos gyvenimą.

Šv. Elena, grįžus į Romą, po sunkios kelionės buvo labai suvargus ir susilpnėjęs. Jos amžius, peržengus aštuonias dešimtis gyvenimo metelių, dar labiau jai pakenkė ir ji susirgo, guldama į patalą. Nujausdama savo gyvenimo pabaigą, ji šaukė prie savęs Konstantiną ir visą giminę, jiems visiems tarti paskutinį sudie. Ji skatino Konstantiną ištesėti krikščioniškose dorybėse, garbingai valdyti savo karalystę, pagerbti teisingumą, plėsti krikščionybę ir labdarybę gerbti ir būti paklusniam vyskupams, kurie atstovauja Kristų žemėje, ir visame kame duoti krikščionišką pavyzdį ir krikščioniškai gyventi. Konstantinas, žadėdamas visa tai padaryti, ašarodamas priėmė paskutinį motinos plaiminimą.

Konstantinas garbingai pagerbė savo motiną po mirties ir savo širdy išlaikė visa tai, ką Šv. Elena jam patarė daryti ir vykdyti gyvenime.

Kad tinkamai pagerbtų savo motiną,

Konstantinas įsakė Šv. Elenos atminimui pastatyti didelį paminklą Konstantinopoly, o kitą netoliese Antiochijos miesto. Be to, Konstantinas įsakė nuliedinti medalius savo motinos pagerbimui ir iškalti jos vardą su imperatorienės titulu.

Konstantinas ir Šv. Elena yra sujungti jų gyvenime, lygiai, kaip kad Šv. Augustinas ir jo motina, Šv. Monika.

Konstantinas minimas kaip didis ir galingas krikščionis valdovas pasaulio valstybių istorijoje, o Šv. Elena — kaip garbinga šventoji Katalikų Bažnyčioje.

Kun. Pr. J. Vaitukaitis.

KATALIKŲ PASAULY

VATIKANAS. — Kardinolas Gasparri's buvusias popiežiaus valstybės sekretorius, geg. 5 d. minėjo 80 metų amžiaus sukaktuves.

Šventasis Tėvas Pijus XI kardinolui pasiuntė palaiminimą į nuoširdus linkėjimus. Popiežius laiškė kardinolui tarp kitko pareiškia: "Kas visą laiką yra užimtas mokslu ir užverstas darbais, tas nė nepasijunta, kad įžengia į gilų amžių."

Kard. Gasparri's yra daug didelių ir svarbių darbų Bažnyčios gerovei atlikęs.

WASHINGTON. — Krašto Katalikų Gerovės Konferencijos administratyvio komiteto pirmininkas, San Francisco arkivyskupas Hanna, pasiuntė laiškus visiems krašto arkivyskupams ir vyskupams. Jiems praneša, kad Šventasis Tėvas Pijus XI šio gegužės mėn. 31 d. minės savo 75 metų amžiaus sukaktuves.

Šiai Konferencijai priklausančios vyrų ir moterų krašto organizacijos ima ruoštiis popiežiaus gimimo sukaktuvių minėjimui.

PHILADELPHIA, PA. — Misijonierius J. A. Gately's rašo iš Kinijos apie komunistų gaujų veikimą. Jis pasakoja, kaip komunistai ilgą laiką buvo apgulę Kančovo miestą, kaip miestui atvyko pagalba ir kaip komunistai neteko vilties

užimti miesto ir prisiplėšti ten sau grobio. Kančove apgulimo metu buvo vuskupas O'Shea's ir 9 amerikoniški kunigai.

Komunistai miestą apgulė vasario mėn. 5 d. Negausinga kinų igula karžygiškai atmušė komunistų puolimus, kol prisiūsta daugiau kariuomenės.

Komunistų buvo apie 40,000. Jie užėmė aplinkines kalvas ir iš ten darė puolimus, dažniausia naktimis. Ginėjai kulkosvaidžiais galybę komunistų nukovė. Dienomis ir naktimis buvo pavojinga išeiti gatvėn.

Patrankų šoviniais komunistai daug namų sugriovė. Nukentėjo ir katalikų misija.

VATIKANAS. — Šventasis Tėvas Pijus XI geg. 5 d. audiencijon priėmė Rockefellero vyskupą Hoban'ą.

KURAVILANGAD, Indija. — Naujausiomis statistikomis, Indijoje yra 2,987,267 katalikai. Indija padalinta į 46 vyskupijas ir misijų provincijas. Viena Goa vyskupija turi daugiau kaip 300,000 katalikų. Mažiausia katalikų turi, nes tik 823, Sikkim misijos provincija.

WINNIPEG, Kánada. — Vietos arkivyskupas A. A. Sinnott'as išvyko į Europą.

NEW YORK. — Čia palei 42 gatvę norima atidaryti du komiškus (juokdarinus) teatrus. Jo Eminencija kardinolas Hayes, New Yorko arkivyskupas, smerkia tos rūšies teatrus. Klausiamas atsakė kad miestas neturėtų duoti leidimo teatrų atidarymui. Komiški teatrai yra nedorovės lizdai.

SANTIAGO, Čili. — Gaisras sunaikino Valdivia vyskupijos vyskupo namus. Vyskupas koadjutorius Eugeninas suspėjo iš liepsnojančių namų išbėgti, o vyskupas A. Klinke žuvo.

QUEBEC, Ont., Kanada. — Čia buvo nagrinėjama byla Ed. St. Hilaire'ui kurs buvo kaltinamas vagystėje. Byloje liudyti pakviestas kun. Barard'as, redemptoris-

tas, iš St. Anne de Beaupre parapijos. Šis kunigas kaltinamojo klausė išpažinties, paskiau šiaip su juo privačiai kalbėjosi.

Kunigas teisme pranešė, kad jis jokiū būdu negali liudyti kaltinamojo reikale. Jis galėtų šį tą pasakyti iš privačio su kaltinamuoju pasikalbėjimo, bet bijo, kad neįmaišyti į tai ko nors girdėto išpažinties metu.

Po šio paaiškinimo teisėjas atleido kunigą nuo liudymo.

VATIKANAS. — Iš Alexandria, Egipto, pranešta, kad tenai kaž koks pakvaišėlis armėnas namuose užpuolė apaštališką Egipto vikarą vyskupą Iginu Nuti. Lengvai sužeistas peiliu į pečius. Vyskupo tarnas ir gi lengvai sužeistas.

Areštuotasis pasisakė esąs J. Dodonian, 22 metų amž.

MONTE CARLO, Monako. — Praėjusį šeštadienį del širdies ligos staiga mirė Monako vyskupijos generališkas vikaras kanauninkas E. Jacquot'as.

LIETUVIŲ EKSKURSIJA Į EUCHARISTINIŲ KONGRESĄ IR Į LIETUVĄ

Iš New Yorko birželio 14 dieną laivu "DE GRASSE" Ekskursantai plauks į Dubliną, Airijon, kur įvyksta Eucharistinis Kongresas. Ten kongreso metu per 5 dienas keleiviai ant laivo turės pilną užlaikymą ir nakvynę. Po kongreso tuo pačiu laivu plauks į Havrą ir iš ten geležinkeliais į Klaipėdą.

Laivakortės turistine klesa į vieną pusę	\$145.00
Ten ir atgal	\$215.00

Šiai ekskursijai vadovauja did. gerb. kun. J. J. Jakaitis. Visais ekskursijos reikalais tuojau kreipkitės į "DRAUGO" LAIVAKORČIŲ AGENTŪRĄ

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Telefonas Roosevelt 7790.

Ar Atsivertė Karalius Edvardas?

Išėjo nauja mirusio Anglijos karaliaus Edvardo biografija. Ją parašė H. E. Wortham. Jos vardas angliškai "The Delightful Profession." Joje vėl iškeltas klausimas, ar karalius Edvardas perėjo prieš mirtį į katalikus, ar ne.

Šioje biografijoje neminimas tėvas Bernardas Vaughan, kuris, kaip spėjama, privedęs karalių prie išpažinimo katalikų tikėjimo. Bet joje minimas Tėvas Cirilijus Forster, Šv. Petro prie Palace gatvės bažnyčios klebonas. Jo parapijos ribose yra ir karališkieji Buckinham Rūmai.

Autorius Wortham spėja, kad formali priėmimo į Kat. Bažnyčią nebuvo, atsižvelgiant į Anglijos karaliaus prisiegą, bet galėjo būti kitokis, privatus priėmimas.

Pagal Wortham'ą paskutinis asmuo, kuris matėsi su karalium, prieš jo mirtį, buvo Sir Ernest Cassel, kuris, kaip sužinota vėliau, jam mirus tuomet jau buvęs perėjęs į Katalikų Bažnyčią. Jis buvęs geroje pažintyje ir artimuose santykiuose su Tėvu Forsteriu.

Į 10 valandų kai Sir Ernest Cassel apleido Rūmus, karalius mirė. Ponas Wortham mano, kad, ir nebesant Tėvui Forster ir, esant kitokioms kliūtims, ka-

ralius padaręs Tikėjimo Išpažinimą, tikrąjį Gailestį ir tuo būdu susivienijo su K. Bažnyčia, negalėdamas to kitaip padaryti.

Bet buvo įrodyta, kad paskutinis mirštantį karalių aplankęs anglikoniškasis Canterburio arkivyskupas.

Tai p. Wortam išaiškina šiuo būdu: kuomet karalius Edvardas neteko sąmonės ir jau nei vieno negalėjo pažinti, tuomet atėjo prie jo Canterburio arkivyskupas, kurio karalius nemėgo. Jis atvyko 9:30 v., viena minuta prieš karaliaus numirimą, ir atskaitė maldą už mirštantį.

Autorius Wortham ima dėmesin pirmesnius karaliaus žingsnius ir daro išvadą, kad jis perėjęs prieš mirtį į Kat. Bažnyčią. Karalius mėgo Tėvo Bernardo Vaughan draugystę. Jis klausė šio pamokslų. Karalius labai artimai ir prieteliškai gyveno Marianbadė su Tepe's Abatu ir ten vienuolyne klausė nekartą Mišių. Karalienė karštai meldėsi Dievo Motinos bažnyčiojė, karaliui susirgus. Patsveikęs karalius kartu su karaliene nukeliavo ten padėką Dievo Motinai sudėti. Karalius dviem savaitėm prieš mirtį aplankė Liurdą.

* * *

MARIAN HILLS COLLEGE, HINSDALE, ILL.

Kas nori studijuoti Lietuvių Kolegijoje tesikreipia į *Rev. Dr. J. Navickas, St. Mary's College, Thompson, Conn.*, bet kas iš Vakarinių Amerikos Valstybių, tai yra, iš Illinois ir aplinkinių valstybių, negali keliauti į Connecticut, tai pirmųjų dviejų Kolegijos metų mokslą gali įgyti Marian Hills Kolegijoje.

Kreipkitės adresu: *Rev. V. Kulikauskas, Marian Hills College, Hinsdale, Ill.*

Mūsų Darbai

NAUJI KUNIGAI

Rytoj gegužės 22 d. ŠŠ. Trejybės dienoje Chicagoje Quigley seminarijos koplyčioje iš J. E. vyskupo Sheill rankų kunigystės šventimus priims du jauni marijonai: Adomas V. Jeskevičius ir Pranciškus J. Skruodenis, apie kuriuos šiek tiek žinių čia paduodame.

Kunigas Adomas V. Jeskevičius, M. I. C. gimė 10 dieną, liepos mėnesį, 1905, Florence, Massachusetts, ten pat baigęs viešą mokyklą; toliaus ėjo Šv. Kryžiaus Tėvų Pasionistų Kolegiją, Dunkirk, N. Y., kurią baigęs įstojo į Marijonų vienuolyną, Marian Hills, Hinsdale, Ill. 1927 m. Tėvai Marijonai jį pasiuntė Lietuvon į Kauno Universitetą mokytis filosofijos, ją baigus sugrąžino atgal Amerikon Šv. Teologijos mokytiis Šv. Prokopijaus Benediktinų vienuolių seminarijoj, Lisle, Ill.

Kunigas Pranciškus J. Skruodenis, M. I. C., gimė 18 dieną, vasario mėnesį, 1906 m., Brooklyn, New York. Čia jįsai pasi-mokęs viešoj pradinėj mokykloj stojo į Brooklyno Katedros Kolegiją siekti kunigystės luomo, bet pajutęs pašaukimą į vienuolinį gyvenimą, tik perėjus High School atvyko į Marian Hills, Hinsdale, Ill. į Tėvų Marijonų vienuolyną, kuriame baigė Kolegiją ir 1927 metais buvo pasi-ųstas Lietuvon į Kauno Universitetą mokytis filosofijos, kurią baigus vėl tapo gražintas Amerikon Šv. Teologijos mokytiis Šv. Prokopijaus Benediktinų vienuolių seminarijoj, Lisle, Ill. drauge su Adomu Jeskevičium.

Dabar abiem jaunuoliams po trijų metų Teologijos mokymosi Marijonų Vienuolijos Vyriausias Vadovas Vyskupas P. Būčys, M. I. C. suteikė leidimą priimti šv. Kunigystės Sakramentą ir ateinančiais metais Teologijos mokslą baigti Katalikų Universitete, Washington'e, D. C.

Abu jaunuoliu kartu įstojo į Marijonų Vienuolyną, drauge metus naujokavo, kartu buvo siunčiami į Kauno Marijonų vienuolyną eiti Kauno universiteto filosofijos prirengiamąjį kunigo mokslą, kartu abudu grįžo Amerikon ir ligi šiol mokėsi tris metus teologijos, dabar abu kartu gauna kunigystės šventimus, abu važiuoja pas savo Tėvelius per Devintines laikyti primicijas, tik pirmasis, Adomas V. Jeskevičius, į Worcester, Mass., kur su šeimyna dabar gyvena jo tėvas našlys, nes motina pereitą žiemą mirė, o antrasis, Pranciškus J. Skruodenis, į Brooklyn'ą, N. Y. Ir vėl abiem kartu ateinančiais metais skirta yra Washingtono Katalikų universitete baigti teologijos mokslus.

Kolegijos Remėjai:

S. Paukštaitė, Chicago, Ill.	3.00
A. Kalašinskiūtė, Chicago, Ill. ...	6.00
M. Krikščiūnaitė, S. Manchester, C.	1.00
O. Petrauskaitė, Providence, R. I.	1.00
M. Dapsis, Plainfield, Conn.	1.90
Ona Zukas, Cleveland, Ohio	2.00
Ieva Zalupugas, Rockford, Ill. ..	1.00
M. Galeckienė, Brooklyn, N. Y. ..	1.00
V. Parulis, Worcester, Mass. ...	1.00
U. Šaulienė, Waukegan, Ill.	1.00
Mrs. Wm. Kalnoskas, Kingston, Pa.	5.00
S. Motiejaitienė, Dorchester, Mass.	1.00
M. Unguraitienė, Brooklyn, N. Y.	5.00
M. Kašėtienė, Stoughton, Mass.	1.00
B., Montello, Mass.	2.00
S. Šmigelskienė, S. Boston, Mass.	1.00
O. Klimašauskienė, Lawrence, Mass.	4.00
K. Juškevičienė, Worcester, Mass.	4.00
O. Pilitauskienė, Chicago, Ill. ..	1.00
Roz. Dzekosky, New Britain, Conn.	5.00

(3us dangtau)

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Remėjams už aukas. *Remėjų Centras.*

Klausimai Ir Atsakymai

KLAUSIMAS. Kaip būtų galima atitraukti nuo darbo tuos žmones, kurie gali pragyventi lengvai be darbo, kad užleistų tiems, kurie neturi darbo ir neturi iš ko gyventi. F. A. K. Phila., Pa.

ATSAKYMAS. Tie žmonės nėra tų darbų, kuriuos dirba, savininkais, tai jie ir neturi teisės atiduoti juos kam jie norėtų. Gi darbdaviai gali pavesti darbą vėl tokiems, kurie turi iš ko pragyventi. Juk jiems neįsakysi, kuriuos jie privalėtų samdyti.

Mano nuomone, nereiktų sukti galvos, kaip tuos žmones atitraukti nuo darbo, bet pasirūpinti įtraukti juos į labdarybės darbą, kad jie savo uždarbiu padėtų suselpti nedirbančius. Jie daugiau už kitus turi ir da uždirba, tai ir privalo jausti, kad jie ne liuosi nuo pareigos šelpti kitus.

KLAUSIMAS. Kaip galima būtų paliosuoti nuo darbo tąs moteris, kurių vyrai gerai uždirba, kad jų vietas gautų nedirbantieji vyrai arba moterys? F.A.K.

ATSAKYMAS. Pirmiau reiktų gerai sužinoti, ar tų moterų dirbamus darbus sugebėtų nedirbantieji vyrai, ar kitos moterys atlikti. Gal jos dirba tokius darbus, kurių kitos nemokės. Gal šios pasižymi ypatinga švara ir tvarka, ko kitos neturi.

Tuomet geriausias daiktas palikti jas ramybėje, tedirba, o stengtis įtraukti į labdaringus darbus.

Be to, naudinga yra turėti išmintingą bedarbių komitetą, kuris gali ieškoti bedarbiams darbo ir išgauti iš darbdavių pamainymą vienu darbininku kitais.

KLAUSIMAS. Kaip įvesti žmonių tarpan daugiau pagarbos, malonumo, nuolankumo, paklusnumo, kad pratartų vieni kitiems malonų žodį, kad duotų jaunimui gražų pavyzdį? F. A. K.

ATSAKYMAS. Reikia žmones auklėti ir vesti prie to. Susipratusieji katalikai ir susipratusiųjų katalikų draugijos pri-

valo telktis į L. R. K. Federacijos skyrius, ar į vienybę varyti "Katalikiškąjai Akcijai". Taip susitelkę tarp kitų dalykų gali užsiimti naikinimu blogų papročių ir įvedimu gerųjų. Labiausiai reikia stengtis aprūpinti žmones katalikų spauda, nes kitokia spauda, ytin bolševikų ir socialistų yra kaip "parkų" liga: ji priveisia žmonių tarpe kerštų, pavydų, išsinekinimų ir nesigerbimų.

KLAUSIMAS. Kaip kalbėti ražančių, susidedantį iš septynių "dešimčių"? O. Z.

ATSAKYMAS. Paprastai kalbama ant didžiųjų karoliukų "Tėve mūsų", ant mažųjų "Sveika Marija." Galima apmaštinėti Švenč. Panos Marijos Septynis Džiaugsmus.

KLAUSIMAS. Su suplyšusiais šventintais šventųjų ir Kristaus paveikslais, su sudužusiomis jų stovyklomis, kaip yra geriausiai padaryti? Ar galima juos degtinti, ar kur kitur padėti?

"L." Skaitytojas.

ATSAKYMAS. Šventintas daiktas skaitomas netekusiu šventinimo, kuomet sunyksta ir pasidaro negalimas vartoti, tuomet su juimi galima elgtis kaip su nešventintu daiktu. Bet geriausias būdas tai tokius daiktus sudeginti, kurie dega, o nedegamuosius užkasti į žemę. Pasenusi švęstą vandenį galima išpilti ant gėlių, ar šiaip į nemindžiojamąją ir neniekinamąją vietą.

A. † A.

ANTANAS ŽEMAITAITIS,

Marijonų Kolegijos Garbės Rėmėjas, mirė gegužės 7 d., 1932. Dvejos šv. Mišios už jo sielą birželio 6 ir 7 dd. Marijonų Vienuolyne. Visų Rėmėjų prašome sukalbėti šv. Rožančiaus dailę.

Amerikos Letuvių Žinios

DIDŽIOJI SAVAITĖ BROCKTON'E

Brockton'o lietuviai man jau nuo poros metų pažįstami. Anuomet ar čia kartu su kun. M. Urbanavičiumi buvome laike per dvi savaites šv. Misijas. Šiemet buvau kviestas taip pat dviem savaitėm. Negalėdamas tačiau atvykti anksčiau, kaip po Verbų sekmadienio, turėjau kviestis į talką kun. Dr. J. Navieką iš Thompson, Conn. Jis atlaikė nuo Kančių sekmadienio ligi Verbų moterims, o aš per visą Didžiąją Savaitę ligi pat Velykų — atlaikiau vyrams.

Daug kam rodėsi Didžioji savaitė netinkanti šv. Misijoms. Girdi — tą savaitę ir kunigai perdaug esą užversti darbais ir žmonės. Misijos nepavyksiančios.

Nepaisydamas tačiau visų kalbų ir gąsdinimų, gerb. Brocktono klebonas tą savaitę paskelbė vyrams šv. Misijas ir gana.

Gerai senų pasakyta: "Nebandysi — nežinosi." Taigi pabandė, ir ką sužinojo? — Gi, kad tuo metu vyrams šv. Misijos kaip tik geriausiai pavyko.

Per visą savaitę bažnyčia buvo pilna maldininkų. Žinodami, kad vėliau bus sunku gauti kunigą išpažintims klausyti, pasikvietėm talkininkų antradienyje.

Svečių kunigų, tiesa, atvažiavo ne per daugiausia, tik penki: iš So. Bostono, iš Cambridge ir iš Norwood'o. Prie to dar mes vietiniai 3 kunigai, tai viso susidarė 8 kunigai. Padirbėjus porą su viršum valandų, darbas tirtė sutirpo...

Reikia pripažinti vyrams, kad mokėjo Dievo malonės metu pasinaudoti... Visi svečiai gerėjosi, kad taip apsieiai vyraiėjo tą vakarą išpažinties...

Utarinke atlikę išpažintį ir vyrai gavo bent kartą progos po keletą kartų patiprinti savo dvasią ŠS. Sakramentu...

Koks gražus išpūdis, kai seredos rytą 5 valandą arti pilnio bažnyčia vyrų einančių prie Dievo Stalo!. Ar daug kur gali

tokį dalyką pastebėti?.. Garbė Brocktono vyrams, kad savo katalikiškas pareigas moka kaip reikiant eiti!..

Didžiajame Ketvirtadieny taip pat kuone visa bažnyčiaėjo prie šv. Komunijos. Velykose tai jau stačiai netikėtai daug suplaukė žmonių. Pasak gerb. Klebono, šiemet tiek buvę žmonių, kiek dar niekuomet nėra buvę kaip Brocktonas Brocktonu esąs. Tai parodančios knygos, kur surašomos yra aukos, imamos įeinant į bažnyčią... Garbė brocktoniečiams katalikams! Šitaip tiktai elgdamos katalikai pataikys ne tik atsispirti bedievybei, bet ir suklaidintuosius patrauks vėl atgal į tikrąją bažnyčią!

Kas ypač nustebino vietos Kleboną, kad Velykų dieną buvo išdalinta suvirš tūkstantis šv. Komunijų — aukų skaičius rodė tiek pat buvusių ir bažnyčioje. Vadinasi, Velykų pirmą dieną visi beveik pasistiprino savo sielą šv. Komunija!..

Per šias Misijas — D. Penktadienyje gavome liūdną žinią apie mylimo mūsų Vado — Kun. F. Kudirkos, M. I. C. mirtį. Pranešus man tą žinią bažnyčioje, visa bažnyčia lyg vienas žmogus giliai atsiduso: — Amžiną atilsį duok Jam, Viešpatie! Mat, visi velionį gerai pažinojo ir žinojo neapsakomai didelius Amerikos lietuviams jo nuopelnus tiek iš atžvilgio tikybos, tiek iš atžvilgio tautybės..

Kun. A. Petrauskas, M. I. C.

ŠVČ. MARIJOS KOLEGIJA Thompson, Conn.

Bežiūrindami rūmų vidų, nė nepajutome, kaip prabėgo visa valanda ir skambučio garsas paskelbė, jog atėjo laikas rengtis prie pietų. Bematant pasipylė, tarsi skruzdės, iš visų kambarių mokiniai. Visi skubinosi į kopytėlę padėkoti gerajam Jėzui už praleistą pusdienį, paau-

koti jam nuveiktuosius savo darbus ir pasimelsti už mirusiųjų sielas "Viešpaties Angelą". Nuėjova ir mudu su Direktoriumi.

Iš koplytėlės visi nuėjome į valgomąjį kambarį. Sukalbėję bendrą prieš valgį maldą, kas gyvas ėmėmės už šaukštų ir kitokių valgyti prietaisų.

Paprastai per pietus ir vakarienę vienas iš mokinių skaito garsiai kokį skaitymą. Labai gražus paprotys, nes šitaip jaunuomenė išmoksta ramiai užsilaikyti valgant ir dar nugirsta įdomių pasiškaitymų. Tokiu būdu ir kūnas geriau pasistiprina ir dvasia bado nekenčia. Šiandie dėl to, kad svečių turėjo, skaitymo nebuvo. Visas kambarys užė tarsi bitės avilyje. Pietūs buvo kaip kasdien: sriuba, mėsos gabalas, žalumynai, kava, vaisiai ir saldūs pyragaičiai užsigarduoti. Valgėme visi gardžiai ne vien dėl to, kad buvome išalkę po kelionių, bet kad toki pietūs ir neišalkusiam gardu suvalgyti. Viskas šviežia, sveika, švaru.

Popiet vėl visi nuėjome trumpučiu kei valandėlei į koplytėlę Viešpačiui padėkoti už maistą, o iš ten kas gyvas į orą; kas sviedinį svaidyti, kas teniso mušti, kas pasivaikščioti. Visi radome kuo užsiimti ir pasilinksminti.

Mudu su gerb. Direktoriumi nutarėme apžiūrėti plačiau Kolegijos ūkį, parką, sodą, vynuogynus, gėlynus, daržus ir visus Thompson'o turtus bei gėrybes.

Puikus vaizdas

Popiet išėjome pasidairyti į lauką. Oras visiškai šiltas. Nesakytum, kad ne viduvasaris. Saulutė nesigailėjo savo spindulių — kaitino atsivėdėdama. Susėdome didžiajame prieangyje į pintines kėdes ir supdamiesi gėrėjomės Thompson'o gamta. Ir tikrai yra kuo grožėtis. Mums prieš akis tysojo didžiulė aikštė. Visa perdėm tarsi žaliu šilku aptraukta, vietomis geltonais, raudonais, tamžaliais ir kitokių spalvų raštais išrašinėtu. Mat, ant

lygios žalios vėjos medžių rudens metu lapai pradėję jau kristi. Kraštais aikštė apvesta aplinkui suaugusių didelių ąžuolų, klevų ir kitokių, daugiausia drūtmedžių, siena. Toli ant kalnelių matyti susimetusi pušynėliai, pakraščiais išmarginti sidabrinių eglė medeliais. Pažeme susivijusios laukinių krūmų šakose įvairiausių vijoklių virkščios sudaro kai kur visiškai nepereinamą sieną.

Čia pat prie rūmų iš vienos ir antros pusės žaliuoja du krūmai — kerai, panašūs lyg į lietuviškas pušeles. Tačiau tai ne pušėlės. Sako, esą labai brangūs, iš kur kitur pargabenti medeliai, už kuriuos žinovai siūlė šimtus dolerių. Kiek toliau maudosi saulės spinduliuose du didoki medžiai su apgeltusiais lapais. Kuo juodu vardu — nepasakysiu, nes negalėjau ir aš sužinoti. Šalia jų, kiek arčiau į rūmus, puikiausia sidabrinė eglė. Ar esate kada matę šitą puikuolę? — Visa jos išvaizda visai panaši į lietuvišką eglę. Tokia pat šakota. Tokia pat naugės pavidalo: pasterbliai platūs, o į viršūnę nuvirbusi, susmailėjusi. Ypatingumas jos tamsai, jog visi spyglių galai tarsi baltu sidabru nudažyti. Labai panaši į mūsųškes eglės žiemos metu šarma aptrauktas.

Netoliese nuo šių eglaitė — umbrella vadinama. Tai taip pat retenybė. Bent aš dar pirmą kartą panašų medį regiu. Išivaizduokite sau medį visai panašų į eglę, bet kurio šakos ne į viršų stiebiasi, kaip paprastai, bet žemyn. Ne tik viršūnės nusvirusios, bet visa šaka nuo pat medžio liemens griežtai palinkus žemyn ir taip auga. Tokiu būdu augdamos visos šakos aplink medį sudaro palapinės išvaizdą. Galima po tokio medžio šakomis ramiai pasislėpti nuo lietaus, nuo vėjų. Kiškams, kurapkoms, bažantams ir kitiems girios gyvūnėliams tai tikras rojus toki medeliai ir pasislėpti lengva nuo vanagų bei piktų žmonių, ir lizdeliams susikrauti labai patogi vieta. Po čia minimu medeliu

nieko panašaus nebūta, nes jis per arti nuo gyvenamų trobų ir dar ne per didelis. Mačiau dar ir antrą tokį pat medelį šalia auksinių žuvelių tvenkinio.

1000 MAILIŲ JŪROJE

1932 m., bal. 29 d.

Mylimas Tėveli:—

Jau antra diena važiuoju į Europą. Oras jūroje nuostabiai gražus. Jūra lygutelė, kaip stalas. Mažytės vilnelės žaidžia jos paviršium, padabindamos vaizdą nesuskaitoma daugybe mažyčių baltų taškelių. Tarsi būtų didžiausi gulbių pulkai jūron išplaukusių... Ligi vakar vakaro dar lydėjo mūs laivą trys žuvėdros, pajvairindamos savo skrajojimu kiek vienodą jūros nuotaiką... Dar vakar kažin iš kur pasirodė viena kregždutė — matyt laive turi sau lizdelį susivijusi, ar netyčiomis kartu su laivu iš sausumos per jūrą pasileido kelionėn... Šiandie jau nebematau nei žuvėdrų, nei kregždutės... vien jūra ir jūra!.. Nematyt nei krašto, nei galo... Vai, kaip malonu akims gerėtis šiuo puikiu reginiu!..

Aquitanijos laivas labai geras. Jo dydis — milžiniškas. Viename gale atsistoji — kito beveik nebežiūri... Kambariai švarūs ir gana patogūs. Aš gavau sau vienas kambarį. Gyvenu kaip pons. Kasdien rytais 7 v. laikau pirmosios klasės salėje šv. Mišias, kurioms patarnauja jaunas boy'sas; labai gražiai kalbą ministrantūrą ir labai mandagus.

Su manim kartu plaukia dar trys kunigai: italas, vokietis ir danas. Sėdime visi prie vieno stalo. Su manim kartu sėdi dar vienas ponas—belgas, kuris taip pat kasdien eina prie Komunijos ir labai malonus. Italas ir vokietis — saleziečiai. Vienas grįžta iš Meksikos, o antras iš Kanados. Belgas amžinas keliauninkas — biznieriūs. Jis pažįsta visą pasaulį...

Nors gražią turiu kompaniją ir pačiam ne taip sunku susikalbėti angliškai, bet vis nėra taip smagu važiuoti, kaip

anais metais, kai važiuovava kartu su a. a. Kun. F. Kudirka... Nė nejausdavai žmogus, kaip diena po dienos bėgte bėgo... Dabar jau nebe tas... Nėr kam atidaryti širdies, nėra su kuo brevijoriaus sukalbėti, nėra su kuo pasitarti, pajuokauti...

Teisybė, su manimi vienoje klasėje plaukia ir lietuvių. Radau keleivių sąrašą pažymėtą Mrs. Vabalienę ir Miss Vabaliūtę, tačiau su jomis neteko susipažinti. Trečioje klasėje važiuoja Pp. P. Beržynas—žemaitis, J. Juška ir K. Draugauskas. Pastarasis jaunas vyrukas iš St. Louis, baigęs High School ir vienerius metus studijavęs universitete. Vyksta jis dabar į Lietuvą tuo tikslu, kad pasimokinus kiek daugiau lietuvių kalbos (nors ir dabar gana gražiai lietuviškai kalba), o paskui Lietuvoje apsigyventi... Dieve jam padėk!.. Matyt, ne kvailas vaikinys. Man rodosi jis padarys ne blogą biznį Lietuvoje. Sumaningumas jo pasireiškia ir tame, kad plaukia trečia klase, nepaisydamas tuščios garbės ir patogumų. Nors, tiesą pasakius, trečioje klasėje, kaip aš pats mačiau, nedaug prasčiau, negu turistinėje ar antroje klasėje. Gal tik toks skirtumas, kad trepai gana statūs iš deek'o į deek'ą ir vandenyje... Kambarėliai visai toki pat, kaip antroje klasėje. Valgis jiems duodamas taip pat beveik toks, kaip antroje klasėje...

Mokestyje tačiau keliolika dolerių susidaro skirtumo... Matai, keleivių kišeniūs tuština ne tiek patogumai, kiek bereikalingas garbės vaikymasis!..

Kadangi meldžiuosi iš a. a. Kudirkos brevijoriaus, kurį jis man važiuojant iš Lietuvos buvo dovanojęs, — tai nuolat atsimenu ir jo sielą... Taigi, kad ir senutis brevijorius, bet naudingą darbą atlieka!..

Po truputį stengsiuos perrašinėti aprašymą mudviejų su a. a. Kudirka kelionės į Ameriką. Kelis lapus esu parašęs, tai ir siunčiu...

Kun. A. Petrauskas, M. I. C.

Alp 2272